

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Mediace jako forma alternativního řešení sporů v právních předpisech a dokumentech EU

Příspěvek pojednává o mediaci jako formě alternativního řešení sporů v právních předpisech a dokumentech Evropské unie (dále také jen „EU“). Mediace regulována prostřednictvím právních předpisů EU, které mnohdy stály i u zrodu právní úpravy obsažené v českém právním řádu. Česká republika jako členský stát EU má totiž povinnost uvést svoji legislativu do souladu s evropskou legislativou a Evropská unie je pro změnu významným zastáncem mediace jako formy řešení sporů a mediaci také velmi intenzivně propaguje.

Cílem příspěvku je představit nejvýznamnější právní předpisy EU, ve kterých je upravena mediace jako metoda alternativního řešení sporů a informovat o tom, jakým způsobem tyto právní předpisy ovlivnily legislativu České republiky, která mediaci upravuje.

Vymezení mediace jako metody alternativního řešení sporů

V odborné literatuře i v právních předpisech se lze setkat s různými definicemi pojmu „mediace.“ Ačkoliv je níže představeno hned několik definic a pohledů na mediaci, nelze je tedy vnímat dogmaticky. Lze si z nich však vytvořit představu o tom, jak mediaci chápat. Jak již bylo řečeno, mediace je jednou z alternativních (mimosoudních) metod řešení sporů prostřednictvím třetí (nezávislé) strany.^[1] Pojem mediace pochází z latinského výrazu „medius,“ který v překladu do českého jazyka znamená „prostředník.“ Z uvedeného pak lze dovodit, že se jedná o proces, jehož prostřednictvím si mají strany vyjít vstříc, resp. „na půl cesty,“ dosáhnout tedy určitého kompromisu, na kterém se dokáží dohodnout. Někdy je mediace vnímána rovněž jako určitý „most“ mezi stranami sporu.^[2]

V českém právním řádu je mediace definována jako „postup při řešení konfliktu za účasti jednoho nebo více mediátorů, kteří podporují komunikaci mezi osobami na konfliktu zúčastněnými tak, aby jim pomohli dosáhnout smírného řešení jejich konfliktu uzavřením mediační dohody.“^[3] Důležitým charakteristickým rysem mediace v tomto pojetí je její neformálnost, která je také vnímána jako jedna z jejích hlavních výhod při řešení sporu mezi stranami. Další důležitou charakteristikou mediace je dobrovolnost. Kdy se strany samy musí rozhodnout, zda chtějí svůj spor řešit prostřednictvím mediace anebo jinak.^[4]

Jiná definice pak na mediaci nahlíží spíše jako na přístup anebo také jako styl práce s klienty, který respektuje jejich odlišnost, pracuje s různými alternativami řešení sporu a vytváří budoucí pravidla jednání. Při této metodě neutrální a zároveň kvalifikované osoby (prostředníci), které jsou označovány termínem „mediátoři“ napomáhají stranám sporu při jejich komunikaci a dorozumění. Cílem mediace je dosažení dohody a také spokojenosti stran sporu s výslednou dohodou. S ohledem na svoji neformálnost může mediace probíhat v podstatě vždy, když strany potřebují. Neformálnost však neznamená, že by mediace neměla svá pravidla anebo strukturu či nebyla upravena legislativou. Právě naopak, mediace vyžaduje odborné znalosti na straně mediátora, má poměrně jasná pravidla a strukturu a je v evropském prostředí (i přímo v České republice) regulována

legislativou, o které bude v příspěvku dále pojednáno. Důležité přitom je, že mediace je ve své podstatě velmi multidisciplinárním oborem, který v sobě slučuje řadu poznatků jak z práva, tak z psychologie, sociologie a sociální práce stejně jako komunikace.[\[5\]](#)

Mediace v právních předpisech EU

Mediace je alespoň dílčím způsobem upravena v celé řadě právních předpisů EU, proto je nutné zmínit, že pozornost je zde primárně věnována těm předpisům, které se mediaci věnují ve větším rozsahu, popř. jsou klíčové pro regulaci mediace v členských státech EU (a tedy i v České republice). Jak již bylo uvedeno, stěžejní je úprava obsažená v sekundárním právu EU. Je třeba zmínit, že samotné přijetí zákona č. [202/2012](#) Sb., o mediaci bylo primárně motivováno právě nutností transponovat legislativu EU do českého právního řádu. Klíčovým předpisem, který měl být zákonem o mediaci do českého právního řádu transponován, je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech.[\[6\]](#) Této směrnici je proto věnována pozornost i v následujícím textu. K dalším předpisům, kterými se příspěvek zabývá, patří nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb, které je relativně novým předpisem, o kterém mají mnozí občané (ale i podnikatelské subjekty v České republice jen velmi omezené povědomí. Opomenout pak nelze ani skutečnost, že na úrovni EU byl přijat Evropský kodex chování pro mediátory, který sice není právním předpisem, nicméně je rovněž vhodné se o něm alespoň stručně zmínit.

Ještě před pojednáním o jednotlivých právních předpisech je vhodné zmínit, že jim předcházela řada politických dokumentů, která směřovala k úpravě mediace v evropském právu. Evropská unie přitom myšlenku mediace převzala ze Spojených států amerických, kde se v 70. letech 20. století rozvinul institut povinné mediace v některých typech věcí.[\[7\]](#) Iniciativa směřující k právní úpravě mediace na úrovni EU byla poprvé zformulována ve Vídeňském akčním plánu v roce 1998. Následně v roce 1999 vyzvala Evropská rada k právnímu zakotvení mediace rovněž na svém zasedání v Tampere, když vyzvala členské státy k tomu, aby za účelem zajištění lepšího přístupu ke spravedlnosti zavedly mimosoudní řešení sporů (nehovořilo se tedy ještě výslovně o mediaci jako jedné z forem mimosoudního řešení sporů). V návaznosti na to pak Evropská komise připravila Zelenou knihu alternativního řešení sporů v občanských a obchodních věcech, která byla však stále jen politickým (nikoliv právním) dokumentem. V zelené knize bylo zformulováno přesvědčení, že mediace stejně jako další formy alternativního řešení sporů nemají za úkol nápravu nedostatků soudního řešení sporů a soudních systémů, ale jejich zavedení by mělo vést k více konsensuálnímu řešení sporů. K přijetí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES, o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech pak ovšem došlo až v roce 2008. Na úrovni primárního práva EU je vhodné zmínit především čl. 47 Listiny základních práv EU, který upravuje právo na kvalitní přístup občanů EU ke spravedlnosti, který je prostřednictvím právní úpravy mediace podporován.[\[8\]](#)

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech (dále také jen „směrnice“) je nesporně nejvýznamnějším právním předpisem upravujícím mediaci v právu Evropské unie. Jedná se přitom o předpis, který na počátku obsahuje relativně dlouhé zdůvodnění, proč byl přijat, nicméně sestává jen ze 14 článků, které upravují mediaci jako takovou.[\[9\]](#)

V kontextu směrnice je potřeba zmínit, že než došlo k samotnému přijetí směrnice, bylo předloženo hned několik různých návrhů, které původně počítaly s rozsáhlejší právní úpravou mediace na úrovni evropského práva. Nicméně návrh, který byl nakonec v roce 2008 přijat, je možné označit za

poměrně omezený. Důvodem je skutečnost, že směrnice upravuje pouze přeshraniční občanskoprávní a obchodněprávní spory, výjimkou jsou navíc ty spory, o nichž strany dle rozhodného práva nemohou rozhodovat samotné.^[10] Je tedy zřejmé, že ačkoliv je prostřednictvím této směrnice usilováno o určité sjednocení mediace a jejích pravidel v jednotlivých členských státech EU, reálně se směrnice nevztahuje na všechny případy mediace, ale jen na některé vybrané. Přeshraniční spory jsou s ohledem na volný pohyb osob, zboží, služeb a kapitálu a velkou míru spolupráce mezi členskými státy a obchodními partnery z různých členských zemí sice poměrně běžným jevem, nicméně vnitrostátní spory jsou minimálně v České republice tím, s čím se jako mediátor častěji setkávám v praxi. Na vnitrostátní spory se však směrnice nevztahuje.

Důležité ovšem je, že právě tato směrnice zavázala členské státy EU k přijetí rámcových právních předpisů upravujících mediaci v rámci národního práva. V návaznosti na tuto směrnici pak většina členských států EU upravila mediaci prostřednictvím svých národních předpisů v rámci svého vnitrostátního práva. V České republice se tak stalo zákonem č. [202/2012](#) Sb., o mediaci, který nabyl účinnosti k 1.9.2012. Zákon byl dále doplněn rovněž vyhláškou č. [277/2012](#) Sb., o zkouškách a odměně mediátora.^[11]

S ohledem na fakt, že se jedná o směrnici, která je závazná co do cíle, jehož má být dosaženo, je pak na členských státech, jakým způsobem přistoupí k její implementaci do svého národního právního řádu.^[12] Členské státy tak měly řadu možností, jakým způsobem k implementaci přistoupit a je třeba zmínit, že legislativa upravující mediaci v jednotlivých zemích se v řadě aspektů poměrně zásadním způsobem odlišuje.

Ačkoliv český zákon o mediaci implementuje směrnici do českého národního práva, je nutné zmínit, že jeho prostřednictvím je mediace upravena obecně, je možné jej tedy vztáhnout jak na veškeré věci, které lze mediací řešit, ale i na spory vnitrostátního stejně jako přeshraničního charakteru.^[13] Jeho aplikace je tak o poznání širší než možnost aplikace směrnice EU, což s ohledem na skutečnost, že až do přijetí zákona č. [202/2012](#) Sb., o mediaci nebyla mediace v českém právním řádu vůbec upravena, lze hodnotit jednoznačně pozitivně. Mediace totiž byla v praxi k řešení mnohých sporů využívána již před přijetím zákona, přičemž přístupy různých mediátorů byly velmi odlišné, navíc mohl mediaci vykonávat prakticky každý člověk, nezávisle na vzdělání či osobnostních a jiných kvalitách. Regulace přijatá v návaznosti na směrnici je tak jednoznačně vhodným řešením.

Jak již bylo zmíněno, směrnice sestává z úvodních ustanovení a 14 článků, nicméně pouze šest článků je možné označit za klíčovou právní úpravu napomáhající k podpoře a rozvoji mediace v členských zemích EU. Lze říci, že směrnice přitom mediaci nejprve definuje, když stanoví,^[14] že se jedná o „*formální řízení, jakkoli nazvané nebo uváděné, ve kterém dvě nebo více stran sporu samy dobrovolně využívají o dosažení dohody o vyřešení sporu za pomoci mediátora. Toto řízení mohou zahájit strany sporu nebo může být navrženo či navrženo soudem nebo stanoveno právem členského státu.*“^[15]

Směrnice dále stanoví požadavky na kvalitu mediace, když ve svém čl.4 upravuje pravidla, která říkají, že členské státy mají všemi dle svého uvážení vhodnými, možnými a dostupnými prostředky podporovat mediaci jako takovou, ale i její kvality. Výslovně směrnice zmiňuje např. zpracování etických kodexů chování mediátora, vytváření organizací, které poskytují mediační služby, ale také další mechanismy kontroly a kvality mediačních služeb. Dále je pak ve směrnici uvedeno, že členské státy mají podporovat vzdělávání mediátorů, a to jak vzdělávání úvodní, tak i další. Cílem je zajistit, aby byl mediátor kvalifikovaný a nestranný a jeho postup byl účinný.^[16]

Směrnice dále vymezuje rovněž dobu, kdy se má k mediaci přistoupit. Formulace je však koncipována velmi obecně, protože směrnice stanoví, že soud (tj. v případě, kdy již byla ve sporné věci podána žaloba) může v případech, kdy to považuje za vhodné a při vzetí v potaz všech okolností

případu vyzvat sporné strany k tomu, aby se svůj spor pokusily vyřešit prostřednictvím mediace. Vedle toho může soud vyzvat strany rovněž k tomu, aby se zúčastnily informativního setkání s mediátorem, na jehož základě strany mohou možnost mediace uvážit.^[17] Právě informativní setkání s mediátorem je obvykle v českém právním řádu využíváno, protože mediace je dobrovolná, tudíž není možné strany k řešení sporu prostřednictvím mediace nutit, jediné, co jim soud fakticky může nařídit je právě informativní setkání s mediátorem. Jak již bylo uvedeno výše, formulace je koncipována poměrně obecně a řeší jen případy, kdy již mezi stranami sporu byla podána žaloba, neupravuje přistoupení k mediaci v situaci, kdy k podání žaloby ještě nedošlo.

Dalším významným ustanovením směrnice je čl. 6 upravující postupy pro výkon dohod uzavřených v rámci procesu mediace. Státy mají totiž zajistit, aby bylo možné učinit obsah mediační dohody vykonatelným, čehož může být dosaženo ve formě rozsudku, popř. jiného rozhodnutí či veřejnou listinou (v České republice se v praxi za tímto účelem využívá uzavření mediační dohody prostřednictvím notářského zápisu s přímou vykonatelností). Důležitý je rovněž čl. 7 upravující otázku důvěrnosti mediace, která je v praxi klíčová. Státy mají důvěrnost zajistit prostřednictvím pravidla, že mediátoři ani osoby zúčastněné na správě mediačního řízení nebyly povinny předkládat důkazy v občanských či obchodních řízeních vedených před soudy, ale i v rámci rozhodčího řízení. Opomenout pak nelze ani čl. 8, který upravuje vliv mediace na běh promlčecích a prekluzivních lhůt, což je velmi praktická otázka. Směrnice totiž stanoví, že uplynutí promlčecí či prekluzivní lhůty nesmí stranám, které usilují o smírné řešení sporu prostřednictvím mediace, nebránit v pozdějším soudním řešení sporu (pokud např. mediace nebude úspěšná).^[18] Toto pravidlo je možné označit za velmi praktické, protože v některých případech jedna ze sporných stran projevuje zájem o řešení sporu smírnou cestou spíše jen naoko a snaží se řízení spíše co nejdéle protahovat. Skutečnost, že tímto postupem nedosáhne promlčení či prekluze nároku druhé strany, tak chrání druhou stranu, která se chce domoci svých práv.

V dalších ustanoveních pak směrnice již upravuje takové otázky jako je šíření povědomí o mediaci ve vztahu k veřejnosti, cíle mediace, informace o soudních orgánech, které má zpřístupnit Evropská komise, přezkum, provedení směrnice, ale také její vstup v platnost a určení. Za zmínku zde stojí, že směrnice měla být provedena do 21.5.2011,^[19] nicméně v České republice byl zákon o mediaci, jímž je provedena přijat až s účinností k 1.9.2012.^[20]

Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb

Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb (dále také jen „nařízení“) bylo přijato dne 20.6.2019, účinnosti pak nabylo 12.7.2020. Od tohoto data je tedy závazné pro všechny členské státy, a to nezávisle na skutečnosti, zda jej transponovaly do svého národního práva. Jedná se o nařízení, jehož primárním cílem není úprava mediace, ale obsahuje právní regulaci vztahů mezi provozovateli on-line zprostředkovatelských služeb a také vyhledávačů na jedné straně a podnikateli, kteří tyto služby využívají, na straně druhé.^[21] Do této kategorie platforem lze zařadit například online obchody s nejrůznějšími aplikacemi, dále tzv. „marketplaces,“ cenové srovnávače, ale také sociální média určená firmám stejně jako vyhledávače obecně.^[22] Přesto však lze v tomto nařízení najít i normy vztahující se k mediaci, přičemž o těchto normách mnohdy veřejnost není příliš informována.

Nařízení je tedy určeno k ochraně podnikatelů. Z hlediska právní úpravy vztahující se k mediaci je klíčová skutečnost, že za účelem větší míry transparentnosti a optimalizace řešení problémů, které mohou v obchodním styku mezi podnikateli, jímž je nařízení určeno, vznikat, je zakotvena povinnost jmenovat nejméně dva mediátory v obchodních podmínkách těchto platforem. Tito mediátoři pak mají řešit spory, které se nepovede vyřešit v rámci interního systému řešení stížností, který je

nařízením pro podnikatele nově zavede.[\[23\]](#) Tato povinnost se ovšem nevztahuje na poskytovatele online zprostředkovatelských služeb, který splňuje podmínky pro zařazení mezi malé podniky dle přílohy k doporučení 2003/361/ES.[\[24\]](#) Uvedené znamená, že pravidlo o určení dvou mediátorů se nepoužije na podniky, které zaměstnávají méně než 50 osob a její roční obrát nepřesahuje 10 milionů EUR.[\[25\]](#)

V kontextu zavedení povinnosti určit v obchodních podmínkách dva mediátory se pak nařízení při snaze o vymezení samotného pojmu mediace, odkazuje nařízení v čl. 2 odst. 12 na definici obsaženou ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech. Jakékoliv formální řízení, které tuto definici je schopné naplnit, je tedy mediací ve smyslu nařízení.[\[26\]](#)

Klíčový je však čl. 12, který vedle povinnosti jmenovat v obchodních podmínkách minimálně dva mediátory stanoví rovněž požadavky, které musí tito mediátoři splňovat. Jedná se konkrétně o nestrannost a nezávislost, cenovou dostupnost jejich služeb pro uživatele online platform, o které se jedná (s přihlédnutím k tomu, že se nařízení vztahuje na podnikatelské subjekty), schopnost mediátora poskytovat služby v tom jazyce, ve kterém jsou vyhotoveny smluvní podmínky dané online platformy upravující smluvní vztah mezi podnikateli. Dále je kladen důraz na snadnou dostupnost mediátora, přičemž mediátor musí být snadno dostupný buď fyzicky v místě, kde je usazen anebo i za použití dálkové komunikační technologie (zde tedy nařízení umožňuje vedení mediace například za pomoci online videohovorů). Další požadavek pak stanoví, že mediátor musí být schopen poskytovat mediační služby neprodleně, čímž je zajištěna určitá efektivita a rychlost řešení sporů. Další požadavek stanoví, že mediátor musí dostatečně rozumět všeobecným obchodním vztahům mezi podniky, což by mu mělo umožnit účinně přispívat k řešení sporů mezi podniky. Je zajímavé, že nařízení tedy nevyžaduje, aby mediátor rozuměl například přímo podnikatelským vztahům v online prostředí, ale postačuje určité obecné pochopení obchodních vztahů. Určité omezení je pak vztaženo k mediátorům, kteří své služby poskytují z místa, které se nachází mimo území EU. Tito mediátoři totiž mohou být v obchodních podmínkách určeni jen tehdy, pokud je zaručeno, že uživatelé z řad podnikatelů tímto nebudou fakticky zbaveni veškerých záruk, které jim plynou z práva EU.[\[27\]](#)

Nařízení dále klade důraz například na dobrou víru na straně zprostředkovatelů služeb i uživatelů z řad podnikatelů. Je rovněž stanoveno, že poskytovatelé online služeb v každém jednotlivém případě nesou přiměřenou část nákladů vynaložených na mediaci. Přiměřená část je určována v návaznosti na návrh mediátora, přihlíží se přitom ke všem aspektům konkrétního případu, který je mediací řešen. Pokud je nejprve usilováno o řešení sporu mediací, přičemž toto řešení nevede k úspěchu, mají obě strany možnost řešit věc následně i soudní cestou. Poskytovatel zprostředkovatelských služeb má navíc povinnost na základě žádosti podnikatelského uživatele poskytnout informace o efektivitě a fungování mediace ve vztahu k činnosti daného zprostředkovatele.[\[28\]](#)

Etický kodex chování pro mediátory

Etický kodex chování pro mediátory (dále také jen „Kodex“) je dokument, který není právně závazný, lze jej tudíž řadit do tzv. „soft law,“ tedy kvaziprávní nástroj, který nemá žádnou právní sílu, ale je určitým doporučením či nástrojem usměrnění praxe v oblasti mediace. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech tuto skutečnost potvrzuje, když uvádí, že mediátoři by na existenci kodexu měli být upozorněni a kodex by měl být zároveň přístupný i široké veřejnosti jak v online, tak v tištěné podobě. Jedná se o dokument, který obsahuje řadu zásad, ke kterým se jednotliví mediátoři mohou dobrovolně přihlásit a používat je, nicméně nemohou k tomu být nuceni. Kodex za mediaci považuje strukturovaný postup (nezávisle na tom, zda je označen jako „mediace“ anebo jiným termínem), při němž dvě anebo více stran dobrovolně usilují o urovnání svého sporu dohodou, a to za pomoci třetí strany (mediátora).[\[29\]](#)

V konkrétní rovině pak kodex upravuje pravidla týkající se nezávislosti a nestrannosti mediátora, způsobilosti a jmenování mediátorů, propagace služeb mediátora, dále pravidla týkající se dohody o mediaci, proces mediace a rovněž urovnání sporu, kde je důležitá spravedlnost. Důraz je kladen rovněž na důvěrnost v mediaci.^[30] Prostřednictvím Kodexu tak má docházet ke zvyšování úrovně poskytovaných služeb v oblasti mediace, protože mediátor dodržující pravidla v Kodexu obvykle dodržuje řadu povinností nad rámec těch, které jsou po něm vyžadovány platnou legislativou. Může být také nástrojem ke zvyšování důvěryhodnosti mediace v očích veřejnosti.

Závěr

Klíčovým předpisem upravujícím mediaci v rámci EU je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech, jejíž užití je však omezeno jen na občanskoprávní a obchodněprávní spory s přeshraničním charakterem, tudíž se rozhodně nejedná o komplexní předpis upravující mediaci jako takovou. Rovněž samotný fakt, že celá směrnice sestává ve své podstatě z preambule a 14 článků, nesvědčí o tom, že by mediace byla na úrovni EU po právní stránce dostatečně regulována. Nicméně řadu základních principů směrnice obsahuje a důležité je, že právě z ní vyplynul pro členské státy závazek upravit mediaci alespoň v těchto věcech v národním právním řádu, čímž v České republice, kde mediace doposud regulována nebyla, byl přijat zákon č. [202/2012](#) Sb., o mediaci, který je podrobnější a zároveň upravuje mediaci obecně, tedy i ve vnitrostátních sporech a je možné jej aplikovat i na jiné typy sporů než občanskoprávní a obchodněprávní.

Vedle směrnice je pak dílčím způsobem mediace řešena i v dalších předpisech, jejichž příkladem je nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb, které mediaci upravuje jen dílčím způsobem a pro konkrétní případy řešení specifického typu sporů. Přesto však obsahuje základní principy mediace, které EU vyznává a zakotvením pravidla, že určité typy podnikatelských subjektů musí do svých obchodních podmínek uvést dva mediátory, kteří budou řešit jejich spory se zákazníky z řad podnikatelů, poukazuje na fakt, že mediace je v legislativě EU preferovanou cestou, jak spory řešit. Je třeba zmínit, že z hlediska mediace nebyla v ČR tomuto nařízení věnována příliš velká pozornost. Uvedené podporuje rovněž přijetí Etického kodexu chování pro mediátory, což sice není závazný předpis, ale jedná se o jednoznačné doporučení, které zvyšuje kvalitu mediačních služeb a obsahuje nejvýznamnější principy mediace, které jsou promítnuty i do českého národního práva. Právě takový kodex by byl možná vhodný i v České republice, kde doposud neexistuje, byť základní principy mediace jako je nezávislost, dobrovolnost apod. plynou i přímo ze zákona č. [2020/2012](#) Sb., o mediaci.

JUDr. PhDr. Melinda Vrajíková, LL.M

^[1] DOLEŽALOVÁ, Martina a kol. Zákon o mediaci: komentář. Praha: C.H. Beck, 2013. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-458-2, s. 5.

[2] HOLÁ, Lenka. Mediace a možnosti využití v praxi. Praha: Grada, 2013. Psyché (Grada). ISBN 978-80-247-4109-3, s. 100.

[3] § 2 písm. a) zákona č. [202/2012](#) Sb., o mediaci.

[4] DOLEŽALOVÁ, Martina a kol. Zákon o mediaci: komentář. Praha: C.H. Beck, 2013. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-458-2, s. 9.

[5] JANOTOVÁ, Magda. Mediace. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2014. Právo a management. ISBN 978-80-87974-07-0, s. 15-16.

[6] DOLEŽALOVÁ, Martina. a kol. Zákon o mediaci: komentář. Praha: C.H. Beck, 2013. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-458-2, s. 5.

[7] HRNČIŘÍKOVÁ, Miluše, VALENTOVÁ, Lucia. Judiciální trendy v mimosoudním řešení přeshraničních sporů. Praha: Leges, 2016. Teoretik. ISBN 978-80-7502-142-7, s. 87.

[8] SVATOŠ, Martin. Evropské aspekty mediace a dalších ADR | [epravo.cz](#). EPRAVO.CZ - Váš průvodce právem - Sbírka zákonů, judikatura, právo [online]. 2013 [cit. 09.02.2022]. Dostupné [zde](#).

[9] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech. EUR-Lex — Access to European Union law —[online]. Copyright © 2008 [cit. 13.02.2022]. Dostupné [zde](#).

[10] HRNČIŘÍKOVÁ, Miluše, VALENTOVÁ, Lucia. Judiciální trendy v mimosoudním řešení přeshraničních sporů. Praha: Leges, 2016. Teoretik. ISBN 978-80-7502-142-7, s. 91.

[11] MALACKA, Michal. Mediace dnes - realita a perspektivy. Praha: Leges, 2016. Teoretik. ISBN 978-80-7502-170-0, s. 24-26.

[12] SVOBODA, Cyril, HODA, Daniel. Právo Evropské unie. [Praha]: Vysoká škola ekonomie a managementu, 2017. ISBN 978-80-87839-77-5, s. 156-159.

[13] DOLEŽALOVÁ, Martina a kol. Zákon o mediaci: komentář. Praha: C.H. Beck, 2013. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-458-2, s. 6-7.

[14] HRNČIŘÍKOVÁ, Miluše, VALENTOVÁ, Lucia. Judiciální trendy v mimosoudním řešení přeshraničních sporů. Praha: Leges, 2016. Teoretik. ISBN 978-80-7502-142-7, s. 91.

[15] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech. EUR-Lex — Access to European Union law —[online]. Copyright © 2008 [cit. 13.02.2022]. Dostupné [zde](#).

- [16] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech. EUR-Lex — Access to European Union law —[online]. Copyright © 2008 [cit. 13.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [17] GRYGAR, Jiří. Zákon o mediaci a související předpisy: s komentářem a vzory podle stavu k 1.1.2014 v návaznosti na nový občanský zákoník a novou úpravu procesních předpisů. Praha: Leges, 2014. Komentátor. ISBN 978-80-7502-009-3, s. 197.
- [18] GRYGAR, Jiří. Zákon o mediaci a související předpisy: s komentářem a vzory podle stavu k 1.1.2014 v návaznosti na nový občanský zákoník a novou úpravu procesních předpisů. Praha: Leges, 2014. Komentátor. ISBN 978-80-7502-009-3, s. 197-198.
- [19] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech. EUR-Lex — Access to European Union law —[online]. Copyright © 2008 [cit. 13.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [20] MALACKA, Michal. Mediace dnes - realita a perspektivy. Praha: Leges, 2016. Teoretik. ISBN 978-80-7502-170-0, s. 24.
- [21] Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb. EUR-Lex — Access to European Union law. [online]. Copyright © 2019 [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [22] Nařízení Platform to Business (P2B) je od července účinné, EK připravila pro obchodníky Q&A. Asociace pro elektronickou komerci - APEK [online]. Copyright © 2019 APEK.CZ, [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [23] PORTEŠOVÁ, Veronika, HANAJOVÁ, Tereza. Nařízení P2B a povinnost jmenovat 2 mediátory EPRAVO.CZ - Váš průvodce právem - Sbírka zákonů, judikatura, právo [online]. Copyright © 2020 EPRAVO.CZ [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [24] Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb. EUR-Lex — Access to European Union law. [online]. Copyright © 2019 [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [25] PORTEŠOVÁ, Veronika, HANAJOVÁ, Tereza. Nařízení P2B a povinnost jmenovat 2 mediátory EPRAVO.CZ - Váš průvodce právem - Sbírka zákonů, judikatura, právo [online]. Copyright © 2020 EPRAVO.CZ [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).
- [26] Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb. EUR-Lex — Access to European Union law. [online]. Copyright © 2019 [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).

[27] Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb. EUR-Lex — Access to European Union law. [online]. Copyright © 2019 [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).

[28] Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele online zprostředkovatelských služeb. EUR-Lex — Access to European Union law. [online]. Copyright © 2019 [cit. 14.02.2022]. Dostupné [zde](#).

[29] JANOTOVÁ, Magda. Mediace. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2014. Právo a management. ISBN 978-80-87974-07-0, s. 135-136.

[30] GRYGAR, Jiří. Zákon o mediaci a související předpisy: s komentářem a vzory podle stavu k 1.1.2014 v návaznosti na nový občanský zákoník a novou úpravu procesních předpisů. Praha: Leges, 2014. Komentátor. ISBN 978-80-7502-009-3, s. 210-213.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [AI omnibus](#)